

Μέχρι πότε μας συγχωρεί ο Θεός;

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Κάποιος αδελφός ρώτησε τον αββά Ποιμένα:

- **Αν ένας άνθρωπος πέσει σε κάποιο αμάρτημα και μετανοήσει, τον συγχωρεί ο Θεός;**

Ο γέροντας του αποκρίθηκε:

- **Ο Θεός που έδωσε εντολή στους ανθρώπους να το κάνουν αυτό, δεν θα το κάνει πολύ περισσότερο ο ίδιος; Γιατί αυτός έδωσε εντολή στον Πέτρο να συγχωρεί ως εβδομήντα φορές επτά.**

Αν η συγχώρεση από το Θεό εκλαμβάνεται ως “απόδοση χάριτος”, δίκην δικαστού, τότε η αμαρτία θεωρείται παρανομία από το νόμο του Θεού. Αν όμως η συγχώρεση θεωρείται επαναφορά στη σχέση μαζί Του, δηλαδή θέληση του Θεού για να συναντηθεί και ενωθεί με τον αμαρτωλό που μετανοεί, τότε η αμαρτία θεωρείται ως άρνηση σχέσης, έκπτωση από την όντως Ζωή, αποδοχή του θανάτου.

Πηγή: www.asceticexperience.com

Υπάρχουν περιπτώσεις όπου ο άνθρωπος κάνοντας μια μεγάλη, κατά την κρίση του, αμαρτία και ξεπέφτοντας στα δικά του μάτια, μπορεί να πει: «δεν συγχωρώ τον εαυτό μου γι' αυτό που έκανα». Η συμπεριφορά αυτή, σίγουρα, κρύβει έπαρση και αταπείνωτο φρόνημα, όπως και ψευδαίσθηση ατσαλάκωτου εαυτού, ενώ επιφανειακά παρουσιάζεται ως συναίσθηση της αμαρτίας και αποφασιστικότητα να υποστεί οποιεσδήποτε συνέπειες.

Η λέξη συγχώρεση ετυμολογικά σημαίνει ότι χωρώ μαζί σου, δέχομαι να είσαι μαζί μου, να είσαι στη ζωή μου, στην καρδιά μου. Επανέρχεται, δηλαδή, η προηγούμενη κατάσταση και το αμάρτημα είναι «ως μη γενόμενο» με τη μετάνοια και τη συγχώρεση που ακολουθεί.

Ο Χριστός, απαντώντας στον Πέτρο που τον ρώτησε μέχρι πότε να ανέχεται και να συγχωρεί τον αδελφό του που του έσφαλε, προβάλλοντας ως μεγαλόψυχη κίνηση τον αριθμό επτά, εφόσον οι συμπατριώτες του μέχρι τρεις φορές συγχωρούσαν το ίδιο σφάλμα, του λέει «ως εβδομήντα φορές επτά» (Ματθ. 18,20), δηλαδή απεριόριστα. Με τον τρόπο αυτό του αποκαλύπτει την αγάπη του Θεού που δεν περιορίζεται στα «πρέπει», που δεν έχει όρια ούτε θίγεται, αν δεν φανούμε συνεπείς. Αυτή την αγάπη καλείται να έχει κι όποιος θέλει να γίνει «όμοιος τω Θεώ».

Όσο και να φαίνεται δύσκολη η συγχώρεση, όσο και να καταρρίπτει την ανθρώπινη

λογική περί «δικαίου», στην πραγματικότητα διευρύνει τη ζωή μας μέχρι τη ζωή Του. Και, βέβαια, μόνο όποιος έζησε στα τρία βαθιά της ύπαρξής του τη συγχώρεση και την αγάπη του Θεού, μπορεί να συγχωρέσει και ν' αγαπήσει έτσι.

Τότε ό, τι και να κάμει, όπως και να ζήσει, ώστε όχι απλά «να χάσει επαφή» αλλά ν' απομακρυνθεί από την όντως Ζωή, ξέρει ότι υπάρχει Αυτός που τον δέχεται όπως είναι και μάλιστα αναμένει την επιστροφή του για να κινηθεί προς εκείνον, όπως στην περίπτωση του Ασώτου υιού.

Έχοντας ένα τέτοιο Θεό, η απόγνωση φεύγει, η ελπίδα ζωντανεύει, η μετάνοια φέρνει χαρά «εν τω ουρανώ και εν τη γη».

isagiastriados.com

<http://bit.ly/2V3cvPF>